

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 4Tos/77/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6124010909
Dátum vydania rozhodnutia: 19. 06. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jozef Mikluš
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2025:6124010909.1

Uznesenie

Krajský súd v Banskej Bystrici v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Petra Hunáka, PhD. a sudcov JUDr. Jozefa Mikluš a Mgr. Jána Bednára, v trestnej veci odsúdeného A. B., nar. XX. XX. XXXX v C. D. E., za obzvlášť závažný zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c), písm. d), ods. 2 písm. c), ods. 3 písm. b) Tr. zák., s poukazom na § 138 písm. j) Tr. zák. a iné, na neverejnom zasadnutí dňa 19. júna 2025, o sťažnosti odsúdeného proti uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 5Nt/56/2024 zo dňa 26. 03. 2025, takto

rozhodol:

Podľa § 193 ods. 1 písm. c) Tr. por. sťažnosť odsúdeného A. B. zamietla.

odôvodnenie:

Uznesením sp. zn. 5Nt/56/2024 zo dňa 26. 03. 2025 senát Okresného súdu Banská Bystrica podľa § 399 ods. 2 Tr. por. zamietol návrh odsúdeného A. B., nar. XX. XX. XXXX F. C. D. E., trvale bytom C. D. E., t. č. ÚVV a ÚVTOS Leopoldov, na povolenie obnovy konania zo dňa 19. 08. 2024, ktoré sa skončilo právoplatným rozsudkom Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 4Tk/1/2019 zo dňa 14. 06. 2019.

Proti tomuto uzneseniu podal odsúdený priamo do zápisnice o verejnom zasadnutí konanom dňa 26. 03. 2025 sťažnosť, ktorú bližšie zdôvodnil prostredníctvom obhajcu podaním doručeným prvostupňovému súdu dňa 27. 05. 2025. V sťažnosti v podstatnom uviedol, že predmetným návrhom na obnovu konania navrhoval obnoviť trestné konanie právoplatne skončené rozsudkom Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 4Tk/1/2019 zo dňa 14.06.2019, a to na základe nálezov Ústavného súdu SR č.k. PL. ÚS 1/2021 – 164, v zmysle ktorého ustanovenie § 58 ods. 2 a 3 Tr. zák. nie je v súlade s čl. 1 ods. 1, čl. 13 ods. 4, čl. 16 ods. 2 a čl. 20 ods. 1 Ústavy SR. Dôvodil, že uvedeným nálezom došlo k zrušeniu zákonného ustanovenia na základe ktorého bol uložený trest prepadnutia majetku, a týmto nálezom bol zrušený aj titul na vyhlásenie konkurzu.

Mal za to, že doposiaľ nevykonan trest odňatia slobody, ktorý mu bol okresným súdom uložený, pritom taktiež poukázal na zjednocujúce stanovisko Najvyššieho súdu SR TPJ 131/2024. Namietal, že uvedený aspekt prvostupňový súd nevzal do úvahy, preto napadnuté uznesenie nemožno považovať a správne. Trest v celosti nebol ešte vykonaný vzhľadom na nedeliteľnosť trestu. Uvedenými tvrdeniami, sa podľa odsúdeného, okresný súd v napadnutom uznesení žiadnym spôsobom nevysporiadal, preto mal za to, že napadnuté uznesenie prvostupňového súdu je vyhotovené v rozpore s ustanovením § 176 ods. 2 Tr. por.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti mal za to, že okresný súd v napadnutom uznesení nesprávne vyhodnotil podmienky uvedené v ustanovení § 394 ods. 1 Tr. por. a dospel k nesprávnemu záveru o nedôvodnosti návrhu na povolenie obnovy konania. Mal za to, že existujú skutočnosti a dôkazy, ktoré by mohli v spojení so skutočnosťami a dôkazmi už skôr známymi, tak ako ich uviedol v návrhu na obnovu konania, verejnom zasadnutí a rovnako aj v písomných dôvodoch sťažnosti, odôvodniť iné rozhodnutie.

Na základe uvedeného navrhol, aby krajský súd zrušil napadnuté uznesenie okresného a podľa § 194 ods. 1 písm. b) Tr. por. uložil prvostupňovému súdu, aby vo veci znova konal a rozhodol.

Podľa § 192 ods. 1 Tr. por. pri rozhodovaní o sťažnosti preskúma nadriadený orgán správnosť výrokov napadnutého uznesenia, proti ktorým sťažovateľ podal sťažnosť a konanie predchádzajúce týmto výrokom napadnutého uznesenia.

Po postupe v zmysle tohto ustanovenia krajský súd dospel k záveru, že sťažnosť odsúdeného nebola dôvodne podaná, pretože v posudzovanom prípade neboli splnené podmienky obnovy konania podľa § 394 ods. 1 Tr. por.

Z obsahu predloženého spisového materiálu vyplýva, že A. B. bol rozsudkom Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 4Tk/1/2019 zo dňa 14. 06. 2019, právoplatným tým istým dňom, uznaný vinným z obzvlášť závažného zločinu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c), písm. d), ods. 2 písm. c), ods. 3 písm. b) Tr. zák., s poukazom na § 138 písm. j) Tr. zák., za čo mu bol uložený súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 15 rokov nepodmienečne so zaradením na výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu s maximálnym stupňom stráženia. Súčasne súd podľa § 42 ods. 2 Tr. zák. zrušil výrok o treste z rozsudku Okresného súdu Žiar nad Hronom sp. zn. 4T/32/2019 zo dňa 29. 05. 2019, právoplatného dňa 29. 05. 2019, ako aj všetky ďalšie rozhodnutie na tento výrok obsahovo nadväzujúce, pokiaľ vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad. Podľa § 58 ods. 3 Tr. zák. súd obžalovanému uložil trest prepadnutia majetku, ktorého vlastníkom sa podľa § 59 ods. 2 Tr. zák. stáva štát. Taktiež mu uložil ochranné protitoxikomanické liečenie ambulantnou formou a ochranný dohľad v trvaní 3 rokov.

Podaním doručeným okresnému súdu dňa 20. 08. 2024 odsúdený požiadal o povolenie obnovy konania, o ktorom návrhu okresný súd rozhodol sťažnosťou napadnutým uznesením.

Krajský súd, ako nadriadený orgán, v súlade s ustanovením § 192 ods. 1 Tr. por., v ktorom je vyjadrený obmedzený revízny princíp, potom, ako nezamietol sťažnosť z dôvodov § 193 ods. 1 písm. a) alebo b) Tr. por., na základe sťažnosti preskúmal napadnutý výrok uznesenia, a to zo všetkých hľadísk, bez ohľadu na to, či tieto hľadiská sú alebo nie sú v sťažnosti uvedené, a jednak správnosť postupu konania, ktoré napadnutému výroku predchádzalo, a to z hľadiska všetkých chýb, ktoré mohli spôsobiť nesprávnosť napadnutého výroku uznesenia. Pri plnení revízneho princípu preveril z právnej stránky, či v celom konaní, v priebehu ktorého sa vytvárali podklady pre napadnuté uznesenie, nedošlo k porušeniu Trestného zákona, Trestného poriadku alebo iných mimotrestných právnych predpisov, ktoré sú súčasťou právneho poriadku, lebo právo nemôže byť založené na neprávne.

Sťažnosť proti uzneseniu, ktorým bol zamietnutý návrh na povolenie obnovy konania, je prípustná v súlade s ustanoveniami § 185 ods. 1, 2 Tr. por., § 402 ods. 3 Tr. por., bola podaná oprávnenou osobou v zmysle § 186 ods. 1 Tr. por. a v lehote stanovenej § 187 ods. 1 Tr. por.

Podľa § 394 ods. 1 Tr. por. obnova konania, ktoré sa skončilo právoplatným rozsudkom alebo právoplatným trestným rozkazom, sa povolí, ak vyjdú najavo skutočnosti alebo dôkazy súdu skôr neznáme, ktoré by mohli same osebe alebo v spojení so skutočnosťami a dôkazmi už skôr známymi odôvodniť iné rozhodnutie o vine alebo vzhľadom na ktoré by pôvodne uložený trest bol v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatel'a, alebo uložený druh trestu by bol v zrejmom rozpore s účelom trestu. alebo vzhľadom na ktoré upustenie od potrestania alebo upustenie od uloženia súhrnného trestu by bolo v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatel'a, alebo by bolo v zrejmom rozpore s účelom trestu.

Podľa § 394 ods. 4 písm. b) Tr. por. skutočnosťou skôr neznámou podľa odseku 1 až 3 je aj strata účinnosti právneho predpisu, jeho časti alebo niektorého ustanovenia podľa čl. 125 ods. 3 ústavy voči rozsudku vydanému na základe aplikácie takého právneho predpisu jeho časti alebo niektorého ustanovenia, ak tento rozsudok nadobudol právoplatnosť, ale nebol vykonaný.

Podľa § 93 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov ak súd v trestnom konaní vydal rozsudok na základe právneho predpisu, jeho časti

alebo niektorého jeho ustanovenia, ktorý neskôr stratil účinnosť podľa čl. 125 ods. 3 ústavy, a tento rozsudok nadobudol právoplatnosť, ale nebol vykonaný, strata účinnosti takého právneho predpisu, jeho časti alebo niektorého ustanovenia je dôvodom na obnovu konania podľa Trestného poriadku, ak ústavný súd nerozhodne inak.

V rámci teoretického exkurzu krajský súd uvádza, že reálne garantovanie a uplatnenie základného práva na súdnu ochranu v konaní o obnove konania neznamená, aby všeobecné súdy preberali skutkové a právne názory strany konania, ktorá sa domáha obnovy konania.

Krajský súd zdôrazňuje, že jedným zo základných prvkov vlády práva je princíp právnej istoty, ktorý okrem iného vyžaduje, aby v prípade, keď súdy rozhodnú vo veci s konečnou platnosťou, ich rozhodnutie nebolo viac spochybňované. Tento princíp neumožňuje stranám konania, aby sa dožadovali obnovy konania iba z dôvodu opätovného prejednanía a nového rozhodnutia vo veci. Samotná možnosť existencie dvoch názorov na vec nie je dôvodom pre opätovné preskúmanie veci. Odklon od tohto princípu je odôvodnený iba v prípadoch, keď sa vyskytnú okolnosti podstatného a naliehavého charakteru. Právomoc vyšších súdov zrušovať alebo meniť právoplatné a záväzné súdne rozhodnutia by mala byť vykonávaná na účely nápravy základných väd. Táto právomoc musí byť vykonávaná tak, aby bola v čo najvyššej možnej miere dodržaná spravodlivá rovnováha medzi záujmami jednotlivca a potrebou zabezpečiť efektívnosť súdneho systému.

Obnova konania je mimoriadnym opravným prostriedkom, ktorého účelom je odstrániť nedostatky v skutkových zisteniach niektorých právoplatných rozhodnutí, a to v prípadoch, keď príčiny zistených nedostatkov vyšli najavo až po právoplatnosti pôvodného rozhodnutia. Príčinami sa tu rozumejú nové skutočnosti alebo dôkazy, ktoré odôvodňujú tento mimoriadny prielom do nezmeniteľnosti a záväznosti rozhodnutí vydaných v trestnom konaní. Predtým neznámym dôkazom sa rozumie predovšetkým dôkaz, ktorý nebol vykonaný v pôvodnom konaní, ale aj dôkaz v pôvodnom konaní síce vykonaný, ale s novým obsahom. V takom prípade však musí byť predmetom hodnotenia súdu aj okolnosť, pre ktorú došlo k obsahovej zmene dôkazu. Skutočnosťou predtým neznámou sa pritom rozumie objektívne existujúci jav, ktorý je v tej istej veci dôkazom a ktorý môže mať vplyv na zistenie skutkového stavu veci. Nové skutočnosti v konaní o návrhu na povolenie obnovy konania treba preukázať novými a konkrétnymi dôkazmi, keďže úlohou súdu, konajúceho o návrhu na povolenie obnovy konania a v kontradiktórnom procese, nie je vyhľadávať dôkazy na preukázanie odsúdeným iba tvrdených a nie aj konkrétnym dôkazom preukázaných nových skutočností. Za nové skutočnosti alebo dôkazy pritom nemožno považovať skutočnosti alebo dôkazy, ktoré sú zistiteľné z obsahu spisov. Účelom obnovy konania totiž nie je posúdiť celkovú zákonnosť a odôvodnenosť pôvodného rozhodnutia a správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo. V konaní o povolení obnovy nemôže súd preskúmať zákonnosť postupu v pôvodnom konaní v tom smere, či sa súd pri rozhodovaní vyrovnal so všetkými okolnosťami a obhajobou odsúdeného, či správne procesne postupoval ako ani to, či skutok správne právne kvalifikoval. Pri obnove konania sa výlučne posudzuje iba tá otázka, či existujú nové skutočnosti a dôkazy, ktoré neboli orgánom, ktoré vo veci rozhodovali, skôr známe a či také skutočnosti alebo dôkazy by mohli, či už samé o sebe alebo v spojení so skutočnosťami alebo dôkazmi už skôr známymi, odôvodniť iné, než pôvodné rozhodnutie o vine a treste, ktorého sa môže dotýkať obnova konania. Trestný poriadok v ust. § 394 ods. 4 písm. b) určuje, že sa skutočnosťou skôr neznámou okrem objektívne existujúcemu javu, ktorý je v tej istej veci dôkazom a ktorý môže mať vplyv na zistenie skutkového stavu veci (v zmysle vyššie uvedeného) rozumie aj strata účinnosti právneho predpisu, jeho časti alebo niektorého ustanovenia podľa čl. 125 ods. 3 Ústavy voči rozsudku vydanému na základe aplikácie takého právneho predpisu, jeho časti alebo niektorého ustanovenia, ak tento rozsudok nadobudol právoplatnosť, ale nebol vykonaný.

V zmysle vyššie rozvedeného teoretického exkurzu krajský súd uvádza, že Okresný súd Banská Bystrica sp. zn. 4Tk/1/2019 zo dňa 14. 06. 2019 vo výroku rozsudku o treste prepadnutia majetku aplikoval ustanovenie § 58 ods. 3 Tr. zák., ktoré podľa čl. 125 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky stratilo účinnosť. Avšak vzhľadom na vyššie rozvedený teoretický exkurz krajský súd v zhode s úsudkom prvostupňového súdu akcentuje, že v predmetnom konaní neboli splnené všetky zákonné podmienky na vyhoviecie návrhu odsúdeného na povolenie obnovy konania.

Prax súdov na území Slovenskej republiky nebola jednotná pri rozhodovaní o návrhoch na povolenie obnovy konania vzhľadom na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky, ktorým ustanovenie § 58

ods. 3 Tr. zák. stratilo účinnosť. Keďže jeho povahou išlo o obligatórne ustanovenie, súdmi bolo pri rozhodovaní o treste v jednotlivých trestných veciach dosť často používané. Z toho dôvodu prebiehalo a prebiehal relatívne vysoký počet konaní, ktorých predmetom je rozhodovanie o návrhoch na povolenie obnovy konania v súvislosti s uloženým trestom prepadnutia majetku. Sťažovateľ vo svojej sťažnosti poukázal na zjednocujúce stanovisko Najvyššieho súdu SR TPJ 131/2024, pritom namietal, že okresný súd uvedený aspekt nevzal do úvahy, pričom dôvodil, že trest v celosti nebol ešte vykonaný vzhľadom na nedeliteľnosť trestu.

V danom prípade však krajský súd v zhode s názorom prvostupňového súdu dospel k záveru, že dôvodom povolenia obnovy konania je síce prezentovaný nález Ústavného súdu SR, ale len v spojitosti s ešte nevykonaným trestom prepadnutia majetku, pritom povinná obnova konania sa bude týkať iba prípadov, v ktorých právoplatne uložený trest prepadnutia majetku nebol ešte vykonaný. Pritom o uvedený prípad sa v posudzovanej veci nejedná. Ako správne zistil prvostupňový súd uznesením Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 5K/13/2019 zo dňa 25. 11. 2019 súd vyhlásil na majetok odsúdeného konkurz, pričom následne uznesením Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 5K/13/2019 zo dňa 10. 06. 2023 súd zrušil konkurz na majetok odsúdeného pre nedostatok majetku. Vzhľadom k tomu, že došlo k zrušeniu konkurzu, keďže správca konkurznej podstaty speňažil majetok úpadcu (odsúdeného), ktorý bol zahrnutý do súpisu všeobecnej podstaty, má sa za to, že trest prepadnutia majetku už bol vykonaný. Je tak možné prisvedčiť názoru prvostupňového súdu, že v prípade, ak by nedošlo k zrušeniu alebo ukončeniu konkurzu, bola by splnená podmienka, že právoplatný rozsudok ešte v časti trestu prepadnutia majetku nebol vykonaný. Keďže v čase podania návrhu na povolenie obnovy konania bol právoplatný rozsudok, ktorým bol uložený trest prepadnutia majetku už vykonaný, v posudzovanej veci tak neboli splnené podmienky na povolenie obnovy konania v zmysle § 394 ods. 4 písm. b) Tr. por.

V posudzovanom prípade sa okresný súd, v konaní o návrhu na povolenie obnovy konania, dôsledne vysporiadal so skutočnosťami, ktoré by mali podľa mienky odsúdeného zakladať dôvod pre povolenie obnovy konania a svoje rozhodnutie aj podrobne, v súlade s ustanovením § 176 ods. 2 Tr. por., odôvodnil.

Odsúdený vo svojom návrhu teda neuviedol žiadne nové skutočnosti, ktoré by samy osebe alebo v spojení s inými skutočnosťami alebo dôkazmi už skôr známymi odôvodnili iné rozhodnutie v zmysle ust. § 394 ods.1 Tr. por. Skutočnosti uvádzané odsúdeným nie sú takého charakteru, aby boli splnené zákonné požiadavky vyžadované ustanovením § 394 ods. 1 Tr. por. pre povolenie obnovy konania. V danom prípade teda aj senát krajského súdu dospel k rovnakému záveru, ako bol ustálený okresným súdom.

Nadriadený súd je toho názoru, že napadnuté uznesenie obsahuje všetky zákonom stanovené kritériá z hľadiska jeho formy a obsahu. Uznesenie je presvedčivé, zrozumiteľné a neponecháva nadriadenému súdu otvorenú žiadnu otázku, ktorú by bolo potrebné riešiť. Nadriadený súd si osvojuje dôvody napadnutého uznesenia, na ktoré v plnom rozsahu odkazuje, a považuje za nadbytočné správne závery súdu prvého stupňa vo svojom rozhodnutí opakovať.

V širších súvislostiach krajský súd poukazuje na rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky (II. US 78/05, III. US 264/08, IV. US 372/08) a judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva, v zmysle ktorej pri zamietnutí odvolania sa odvolací súd môže obmedziť i na prevzatie odôvodnenia nižšieho súdu (rozsudok vo veci Helle v. Fínsko zo dňa 19. 12. 1997, sťažnosť č. 20772/92, body 59-60). Predpokladom tohto postupu je splnenie podmienky založenej na zistení, že samotné rozhodnutie podriadeného súdu možno pokladať za dostatočne odôvodnené (Boldea v. Romania, rozsudok zo dňa 15. 02. 2017 k sťažnosti č. 19997/02, § 33; Hirvisaari v. Finland, rozsudok zo dňa 27. 09. 2001 k sťažnosti č. 49684/99, § 31, § 33).

Podľa aktuálne platnej judikatúry Ústavného súdu SR právo na spravodlivý proces neznamená, aby súd rozhodoval v súlade s predstavami, požiadavkami, resp. právnymi názormi strany konania. Z opačného pohľadu možno povedať, že zamietnutie návrhu, teda neúspech odsúdeného s jeho predloženou požiadavkou súdu nie je možné považovať bez ďalšieho za porušenie práva na spravodlivý proces v zmysle čl. 46 ods. 1 Ústavy SR. Je v právomoci všeobecných súdov interpretovať a aplikovať právne normy, ako aj vykonávať a hodnotiť dôkazy.

Vo vzťahu k ostatným námietkam sťažovateľa krajský súd poukazuje na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva, podľa ktorej je súčasťou práva na spravodlivý proces aj právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia. To však neznamena, že na každý argument odsúdeného je súd povinný dať podrobnú odpoveď. Právo na spravodlivý proces nevyžaduje, aby súd vo svojom rozhodnutí reagoval na všetky argumenty prednesené v súdnom konaní. Stačí, aby reagoval na také, ktoré sú z hľadiska výsledku súdneho konania považované za rozhodujúce (sťažnosť č. 18390/91, rozsudok ESLP zo dňa 9. decembra 1994 vo veci Ruiz Torija proti Španielskemu kráľovstvu).

Podľa § 193 ods. 1 písm. c) Tr. por. nadriadený orgán zamietne sťažnosť, ak nie je dôvodná.

S poukazom na uvedené skutočnosti preto krajský súd v súlade s citovaným ust. § 193 ods. 1 písm. c) Tr. por. sťažnosť odsúdeného ako nedôvodnú zamietol.

Toto rozhodnutie prijal senát krajského súdu pomerom hlasov 3:0 (§ 163 ods. 4 Tr. por. v spojení s § 180 Tr. por.).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.